

מסורת הש"ס

ושייפי לֹהוּ כחַנּוּנָא דְלַצְנָאָה. כמו דַּלְצָנָא מייחזין במסכת עבודה זרה בסופה (דף עה:). כחנל העשוי מלורי דקל ושייף ליה לעץ עד שמסיר כל קליפתו וגם אֵם יֵשׁ זרע גרעין בתוך הנטיעות מפילנו ושבו לא יבא שם פרי ובהכי משייחין קליפתו ושמה ע"י כך תועיל לו שלא תגדיל בו קליפה וממוך כך לא יבא בו פרי ו[[]^{דרשניקה ציה בארעי זרע גרעין כמו ספירטש'י: וקבדי ליה היכא דמסיק לה ימא שירטון. בלאתו מקוס שהיס גדל ממוך לחלוט המים לא ימות האילן שאם לא היה שם קבור ימות ממוך שאין בו קליפה: קורא ענדא. וממוך שהוא אילן סרק ואין גדל בו פרי שמכמישין כמו גדול כל כך שראו לקרות לעשות ממנו צנין. חותן ענפים הדקין לוקחין לאורך המזבח. ותלת סיכי מניייהו ענפים. לשון אחר צריכי: לא מוּקדָה לֹהוּ גמלא. דף של גפר אינו יכול לסובלן מרוב גודלן. גמלא גפר. כלומר הרבה הם גדולים. כך נראה צעניי ושינוי זה וכמו שצריימא שניה בת"כ בגירסתם) הספרים אין אדם יכול ליישב: מאי טעם. חזיתה כלפי מורח: כדי שספא הרוח מנשגב בו. הרוח שיצא דרך שער חלון לצד מורח: חלון מייש. אל איתפרש לן אי זה מין הרוח: סידר את המערכה גדולה וחזיתה מורחה. כלומר מניח בין הצענים ריוח מעט ענין חלון לצד מורח: אילתא צענים קטנים שמיסיקין ממן את הגדולים. לסדר את המערכה שניה לקטורת שממנה היו מבניטין חלילין למבוח הוזהב הקטטיר הקטורת וכנגד מערבית דרומית מסדרין המערכה שניה ובאומר חמש סאין גחלים היו מבניטין בכל יום להחליב ושבתה מוסיקין באומר ח' סאין גחלים ששם באותן ג' סאין שמיסיפין שם היו נותנין בזיכי לבונה של לחם הפנים: פליק]}

רבינו גרשום

חזיריותה הגרענין ושייפי ליה בלחלב דצבתא דטריקא ליה ביורא. וקבדי לה היכא דמסיק יבא שירטון קורה עבדא פירי לא עבדא ותלת דוכרי מניייהו לא מחזקא להו גמלא ומושחין לתושבן בחלב של צב כדי שידבקו הדורעין יחדו וינטעין אותן בירושלים: ועץ ושה לא שגי פירות. ומציין כל כך שגי ענפים ממנו אין אדם יכול לעשות ביהוד בגבשו: מייש. אל איתפרש לן אי זה מין הרוח: סידר את המערכה גדולה וחזיתה מורחה. כלומר מניח בין הצענים ריוח מעט ענין חלון לצד מורח: אילתא צענים קטנים שמיסיקין ממן את הגדולים. לסדר את המערכה שניה לקטורת שממנה היו מבניטין חלילין למבוח הוזהב הקטטיר הקטורת וכנגד מערבית דרומית מסדרין המערכה שניה ובאומר חמש סאין גחלים היו מבניטין בכל יום להחליב ושבתה מוסיקין באומר ח' סאין גחלים ששם באותן ג' סאין שמיסיפין שם היו נותנין בזיכי לבונה של לחם הפנים: פליק]

האברים והפרדים שילקין בשעת שחיטת הדשן החזיריות

(א) וקבדי ליה היכא דמסיק לה ימא שירטון: (ב) שם ממשנה אחר לכן הממונה לאו ואלו י"ב עיני צפרות י"ע מדגטטורה על פרק זה: (ג) בפשיטת ליה אמר לה וכו' ושייפין יושנין נמשכין עמו וכו' ואש"י שקדרי פייסם היה הוה סדר הטענה לא הוה כך כדלמא כסדר יומא וכו' שווי צו ומנטיטין אותו לשטות ורואין ומנקיין וכו' וכו' ענדת התמיד אכל חמיטין: (ד) בא"י אלתא לא גבי פייסי דהא וכו' מוכח משם דלא מפיסיטין בעבודה שאינה תמה אלא בעבודה שאינה תמה כל כתי עירלה וזהו אמר איכא לתרזי דעבודה על זרים:

פי' הרא"ש

גרועה: ושייפאל לא תחנל דצבתא. משפח כחנל העשוי מלנח דקל כחוק את התנלה עד שסיר כל הקליפה מעליה: וברך עליה חרל. מתוך זה ילא ויכלא את היע שנלחשע האילן והוא לא האילן הממונה מוללת הפרי. ואם נרגס תחנל דצבתא כלומר ישר ומתאם התנלה כחנל על שרף ששמוץ ומתוך זה ימות היע ותכל מלשנות עוד פיר: היבא דמסיק ארעא שירטון. כלומר אלל שפת היער במקום לתלחות יעא אותו י בנינין אחר לא תנא: ותלת סופין. ג' ענפים סתו הם כ"י גדולים שאין גפר מחזיק אותם י תמחת כדדן יפול הכ"י: קורה ענדי פיר לא ענדי. דממוך שאינו עושה פרי נעשו הקורות ענסי גדולים י כל ייקת האילן כנגס צנן: מ"ע. עושין חזיתה כמורח: שחתא הרוח ממשכת בה ומתחר לתליק. ותמחת משום דרוח מחרתית קסה וחזק. וכן על שמי המחת ממוקין וזו נגס לו ומנס כן הרוח: אילתא. ענסי דקסי: במקומות ענדי. ואלתא אלתא צין ענדי וגם מחמת:

הדרן עלך ראיהו אחיו

אמר להם הממונה

ושייפי לֹהוּ כחַנּוּנָא דְלַצְנָאָה. כמו דַּלְצָנָא מייחזין במסכת עבודה זרה בסופה (דף עה:). כחנל העשוי מלורי דקל ושייף ליה לעץ עד שמסיר כל קליפתו וגם אֵם יֵשׁ זרע גרעין בתוך הנטיעות מפילנו ושבו לא יבא שם פרי ובהכי משייחין קליפתו ושמה ע"י כך תועיל לו שלא תגדיל בו קליפה וממוך כך לא יבא בו פרי ו[[]^{דרשניקה ציה בארעי זרע גרעין כמו ספירטש'י: וקבדי ליה היכא דמסיק לה ימא שירטון. בלאתו מקוס שהיס גדל ממוך לחלוט המים לא ימות האילן שאם לא היה שם קבור ימות ממוך שאין בו קליפה: קורא ענדא. וממוך שהוא אילן סרק ואין גדל בו פרי שמכמישין כמו גדול כל כך שראו לקרות לעשות ממנו צנין. חותן ענפים הדקין לוקחין לאורך המזבח. ותלת סיכי מניייהו ענפים. לשון אחר צריכי: לא מוּקדָה לֹהוּ גמלא. דף של גפר אינו יכול לסובלן מרוב גודלן. גמלא גפר. כלומר הרבה הם גדולים. כך נראה צעניי ושינוי זה וכמו שצריימא שניה בת"כ בגירסתם) הספרים אין אדם יכול ליישב: מאי טעם. חזיתה כלפי מורח: כדי שספא הרוח מנשגב בו. הרוח שיצא דרך שער חלון לצד מורח: חלון מייש. אל איתפרש לן אי זה מין הרוח: סידר את המערכה גדולה וחזיתה מורחה. כלומר מניח בין הצענים ריוח מעט ענין חלון לצד מורח: אילתא צענים קטנים שמיסיקין ממן את הגדולים. לסדר את המערכה שניה לקטורת שממנה היו מבניטין חלילין למבוח הוזהב הקטטיר הקטורת וכנגד מערבית דרומית מסדרין המערכה שניה ובאומר חמש סאין גחלים היו מבניטין בכל יום להחליב ושבתה מוסיקין באומר ח' סאין גחלים ששם באותן ג' סאין שמיסיפין שם היו נותנין בזיכי לבונה של לחם הפנים: פליק]}

ושייפי לֹהוּ אֵי בחבלא דצבתא דסריך עליה בורא וקברי אֵי הויכא דמוסיק יבא אֵי שירטון קורה עבדא פירי לא עבדא ותלת בריכי מינייהו לא מחזקה להו גמלא: סידר את המערכה גדולה וכו': מאי טעמא רב הונא ורב חסדא חד אמר כדי שתהא הרוח מנשבת בה וחד אמר כדי שיהו מציתין את האליתא משם מיתבי ריוח היה בהן בין הגזירין שהיו מציתין את האליתא משם אמר לך מקומות מקומות עבדי:

הדרן עלך ראוהו אחיו

אמר להם הממונה. לאחר שצאו ללשכת הגזית על הפייסות: **נאוו והפיסו מי שזמט מי זורק**. כלומר נאוו ונפים מי שזמטו מי זורק. ושלשה עשר פייסות יש כאן שמיטה זריקה וקבלה[[] אותו הזורק הוא המקבל וכן מוכח ציומא (ד' כה:)] דלמר קבל המקבל

ובא לזרוק ויהי תמוך קדבלת תמלת זריקה היא וגלה למקבל שיהא זורק דישון מוצח הפנימי ודישון מנורה הרי ד' צהעלאת אצרים לכבש ששה הרי י' פייסות הסולת והחציתין והיין הרי י"ג פייסות ואמרינן ציומא (שס) דלא היו מפייסין אלא בעבודה ראשונה בשמיטה וכהן עוכה בשמיטה י"צ אחיו הכהנים נמשכים עמו כלומר אותו שזן אללו זה אחר זה כסדר שהיו א) נמשכין עמו זה ה' כללאת זה זה לדישון זה למנורה כסדר שהן יושביין הן נמשכין לעבודה הראשון לעבודה ראשונה כגון זריקה והשני לדישון מוצח פנימי והג' למנורה כו' כסדר שהן סדורין כמשנה. ופייס אחד דלא היו מטיילין כי אם פייס אחד דכיון עוכה ראשון בשמיטה כולן היושביין אללו נמשכין אחריו כדליתא ציומא (שס). דישון מוצח הפנימי והמנורה מעבדות התמיד חשיבא ליה הואיל אֵי דעם עבדות תמיד היא נעשיה. מי שזמט ומי זורק ומי מדשן ואף על פי שקדר העבודה לא הוה כך כדלמר כסדר יומא כשעמלא דלדצי (דף ג.) דלמר דישון מוצח הפנימי קודם לזריקת דם התמיד וכסדר הסדר הזה היה להם להפסיק א"ר דמש"ה מפייסין אותם בשמיטת התמיד שקודם דישון מוצח הפנימי אין לוקחין הטלה אלא הכהנים שזוכין בו ורואין ומנטיטין אותו לשטות ומנקיין אותו לאור האצוקות והילכך צו שהיו עוסקין במילי דתמיד קודם דישון המוצח והמנורה היו מפייסין גמי קודם י' שמיטת התמיד וזריקתו דמתוך שתחלת עבודה היתה בתמיד יא' ראשונה חציבה היתה והקדימוה צפייס ולא מפני שאלו קודמין זה לה צפייס דכבר פירשמי שכולן וזיין יחד דכיון שזוכה השומט י"צ אחיו הכהנים נמשכין אחריו. וכל עבדות התמיד יב' שמיטתו וזריקתו לא היתה אלא אחר דישון מוצח הפנימי והמנורה כיצד בתחלה מדשן מוצח וזורק את הדם ואח"כ מטיב ומתקן שמי נרות שמעאלו לתקן ולאחר כך מקטיר הקטרת ובקטרת היה פייס אחד לפי שמעולם לא שנה אדם בקטורת ומפרש ציומא (דף כו.) מפני שמעשרת לפיכך היו מכריזין כהנים חדשים לקטורת נאוו והפיסו. וא"ת למה היה פייס דדישון מוצח הפנימי

פרק שלישי תמיד

והמנורה וצהעלאת אצרים לכבש הא אמרי' ציומא בסוף פרק צ' (כו:) אמר רבי יוחנן זר שסידר את המערכה חייב מיתה הואיל ועבודה תמנה היתה מתקין לה רבא אלא מעמה מיצעי פייס ואמר' אישמטימטיה הא דתניא מי שזכה בתרומת הדשן וזכה בסידור מערכה ובשני גזירין אלמא (ו) צעי

פייס דהא לא אמר כל כהן שירצה יסדר אלא אותו שזכה בתרומת הדשן יסדר ולא אחר אלמא מוכח משם דלא מפייסיין אלא בעבודה תמה אכל בעבודה שאינה תמה כל כהן שירצה יזכה צה בלא פייס יש לתרך דהתם פרכינן על אותה שמועה משמיטה דלאו עבודה תמה היא ואפ"ה צעי פייס ומתלנין שאני שמיטה דתחלת עבודה היא ותשובה לפייס אש"י דלא עבודה תמה היא הילכך הי"ג דכל אלו תחלת עבודה הם דישון מוצח יא' והמנורה תחלת עבודה היא צה כצומח וזה במערכהיט) העלאת אצרים לכבש תחלת עבודה של יא' הקטורת היא וקבלה נמי איכא לתרזי אֵי הילכך לאו עבודה של זרים היא: הראש והרגל ככהן אחד. ציומא (דף ק.) מפיקין מקרש ששה כהנים העוסקים כהולכת אצרים לכבש דכתיב והקריצ ככהן את הכל המזבחהיט) ואמר מר זו הולכת אצרים לכבש. העוקן הוא הונב. החוה הוא השומן הרואה את הקרקע וחומכין מכאן ומכאן בלא ראשי זלעות. והגרה הוא האויר ובו מחובר הקנה יא' והלג. החוה והגרה ככהן רצעי.

למנוח[[] מפרשינן במקומו מפני מה הן סדוריס כסדר הזה. והחציתין חצי עשרותו של כ"ג שקרב עם התמיד בכל יום שנלמר (ויקרא ו) מתעלה צבוק ומחציתו נעבר צומן וזה ממצת צמנת מעשה לכך היא קרויה חציתין: **אמר להן הממונה לאו ואלו אם הגיע זמן השחיטה**. שהאיר להם היום דלזין שזמט יא' תמיד אלא ציוס: **הרואה אומר**. יא' צרק צרקאי בלשון זהר כמו למען היות לה צרק (ויחזקאל כא) יא': **הרואה אותו שעל הגג אמר קר: ומפיא בן שמואל** אומר האיר פני כל המורח עד שהוא מגיע כחציון. פ"י יא' מ"כ כמשנחמס) בשלהי שמי הלחם הוא היה ממונה על כך כדלמר בשקלים (פ"ה מ"א) מתא בן שמואל ממונה על הפייסות והיינו פייסות שמפיסין כשהאיר היום מי שזמט מי זורק וכשהוא היה שואל אם הגיע זמן שמיטה היה אומר לאותן שעל הגג יב' אמרו אם האיר פני כל המורח עד שהוא כחציון והן אומרין הן. ואין נראה לרבי דמה עינן פייסות לכאן הא פייס ראשון צלילה הוה זה בא' כבר היה ועוד מתא בן שמואל לא היה אומר כל הטענה דהאיר כל פני המורח עד שהוא כחציון כדמוכח ציומא (דף קה:)] יבא דלמר דלזותו שעל הגג אומר האיר כל פני המורח ואמר לו אידך עד שחציון ואומר לו הן ומפרש התם לפי שטעו פעם אחת בלזור הלננה הולכרו לומר כל כך. ונ"ל לפרש הכי דמתא בן שמואל הממונה על פייס פליג את"ק יבא' ואיחיו סבר דלא היה אומר אותו שעל הגג צרקאי אלא צוה הלשון היה אומר האיר על כל פני המורח וא"ל אידך עד שחציון עד שגראה האהר עד חציון שיכולין לראות חציון משם זה השיעור גדול מצרקאי דת"ק וראיה לדבר דתניא כסדר יומא [שס] ר"ש אומר צרק צרקאי ר"ע אומר עלה צרקאי נחזינא בן אפקשיין אומר צרקאי כחציון כחציון מתא בן שמואל [ואומר] הממונה על הפייסות אומר האיר כל פני המורח עד שהוא כחציון ר' יהודה בן במירא אומר האיר כל פני המורח ויאלו כל העם איש איש למלאתו והתם פרכינן אי הכי נגהא להו א"ל אימא לשכור פועלים אלמא כוליהו פליגי ואיכא למימר דהאי שיעורא נפיש מחציון: **אמר להם לאו והציאו ב"י עולה מלשכם עולאים**. לאחר שהפיסו ועדיין היה לילה אמר להם הממונה לאותן שזכו בעבודת תמיד בין בשמיטה בין צהעלאת אצרים שכולן מתעסקין בהכנתו כדלמר [ע"ב] מי שזכה בתמיד מושכו והולך ביה' לצית המטבחים ומי שזכו באצרים הולכין ביו' עמו: **לאו והציאו ב"י עולה מלשכם העולאים**. והרי לשכם העולאים הרי היא צמקאע לאור האצוקות כדמפרש: **והרי לשכם העולאים הרי היא צמקאע לפוגים מערבית**. של צית המוקד שהיא טרקלין גדול וארבע לשכות תמחות

אומר האיר פני כל המורח עד שהוא מגיע כחציון. פ"י יא' מ"כ כמשנחמס) בשלהי שמי הלחם הוא היה ממונה על כך כדלמר בשקלים (פ"ה מ"א) מתא בן שמואל ממונה על הפייסות והיינו פייסות שמפיסין כשהאיר היום מי שזמט מי זורק וכשהוא היה שואל אם הגיע זמן שמיטה היה אומר לאותן שעל הגג יב' אמרו אם האיר פני כל המורח עד שהוא כחציון והן אומרין הן. ואין נראה לרבי דמה עינן פייסות לכאן הא פייס ראשון צלילה הוה זה בא' כבר היה ועוד מתא בן שמואל לא היה אומר כל הטענה דהאיר כל פני המורח עד שהוא כחציון כדמוכח ציומא (דף קה:)] יבא דלמר דלזותו שעל הגג אומר האיר כל פני המורח ואמר לו אידך עד שחציון ואומר לו הן ומפרש התם לפי שטעו פעם אחת בלזור הלננה הולכרו לומר כל כך. ונ"ל לפרש הכי דמתא בן שמואל הממונה על פייס פליג את"ק יבא' ואיחיו סבר דלא היה אומר אותו שעל הגג צרקאי אלא צוה הלשון היה אומר האיר על כל פני המורח וא"ל אידך עד שחציון עד שגראה האהר עד חציון שיכולין לראות חציון משם זה השיעור גדול מצרקאי דת"ק וראיה לדבר דתניא כסדר יומא [שס] ר"ש אומר צרק צרקאי ר"ע אומר עלה צרקאי נחזינא בן אפקשיין אומר צרקאי כחציון כחציון מתא בן שמואל [ואומר] הממונה על הפייסות אומר האיר כל פני המורח עד שהוא כחציון ר' יהודה בן במירא אומר האיר כל פני המורח ויאלו כל העם איש איש למלאתו והתם פרכינן אי הכי נגהא להו א"ל אימא לשכור פועלים אלמא כוליהו פליגי ואיכא למימר דהאי שיעורא נפיש מחציון: **אמר להם לאו והציאו ב"י עולה מלשכם עולאים**. לאחר שהפיסו ועדיין היה לילה אמר להם הממונה לאותן שזכו בעבודת תמיד בין בשמיטה בין צהעלאת אצרים שכולן מתעסקין בהכנתו כדלמר [ע"ב] מי שזכה בתמיד מושכו והולך ביה' לצית המטבחים ומי שזכו באצרים הולכין ביו' עמו: **לאו והציאו ב"י עולה מלשכם העולאים**. והרי לשכם העולאים הרי היא צמקאע לאור האצוקות כדמפרש: **והרי לשכם העולאים הרי היא צמקאע לפוגים מערבית**. של צית המוקד שהיא טרקלין גדול וארבע לשכות תמחות

<div></div>	<div>א א מיי פ"ד מהלכות תמידין ומוספין ה' א: ב [מיי פ"א שם ה"צ]</div>
<div></div>	<div>ב ג מיי פייס מהל' צית הבחימה הלכה י:</div>
<div></div>	<div>ג ד מיי פ"ו מהלכות תמידין ומוספין ה' א: ד ה מיי פ"א שם ה' ט:</div>

שיטה מקובצת

א] כחנל. ס"א כחנלָא דצבתא דטריק. מיכת דסריך נמחק: ב] וקבדי ליה היכא: ג] ימא. ס"א ארעא שירטון: ד] מי שזמט ומי זורק אות ה נמחק: ה] על מיכת והואילו נרשס קו למעלה לזרוחט כי לפי"ד לאו נמחקין: ו] פרי דשדקאי דיופל ציה כחציעי כורא וע: ז] וקבלה חזותו הוורק: ח] זה אחר זה אומ' כ' י' נמחק: ט] אחר דעבדות התמיד היא מיכת דעם נמחק: י] קודם בשמיטת התמיד: יא] נמחקל חציבה על מיכת ראשונה נרשס קו לתמלה לזרוחט כי לפי"ד לאו נמחקין: יב] התמיד שמיטתן חזיקקן היסח יוכיב לא נמחק: יג] מוצח הפנימי והמנורה: יד] אל הקטרת היא אות י' נמחק: טו] הקנה והסכר והלג: טז] שזמט את התמיד אלל: יז] אומר צרקאי צרק בלשון: יח] צרק מורטה לאתו שעל מיכת הרואה ליש וממחק: יט] פרי רש"י מ"ב: כ] גגא אל מיכת אומי נמחק: כא] וזה אמר ככר הים יום יעוד: כב] ציומא דלמחקין: כג] חזקא ואמר דלא מיטת ואיחיו סבר ליש: כד] והאיכא לו טעם מלשכת העולאים: כה] והולך לו לגיט: כו] הולכין אחרי מיכת עמו ליש:

פי' הראב"ד

בצפון יאזויה מהם בדרום לפיכך א"צ למימר דלאו דוקא ממש בקרן קיימא אלא סמוך להקין ואף על גב דלאו ממש קרן גופי אלא אפי' סמוך קרן נמי בכלל פנות העזרה הוה. אי"נ אפי' א"ת דסמוך לקרן לא אקרי פינה. יש לומר כמו שכתבתי דלשכות השומריים הוה מבחוץ ובית אבטינס מבפנים ולפיכך י"ל שבתיה דהיה על קרן גופיה היתה עומדת לשכת השומרים ובית אבטינס בפנים סמוך לקין ולא בקרן גופיה ע"ש שהייתה סמוכה לשכת בית אבטינס ללשכת שומר מבחוץ קא יתיב וגא סימני בגוה לאחד ג' מקומות הללו שהוכיחנש שומרים בגוה זה אחד מהם בית אבטינס. ולשכת פרהדריין הואלא ואתא לזיין נפרש ביה מלחא כי הוינ דמי אופיה ההיא מסקנא דמסכת יומא תופיה מפיק במבוייתא ודכוליה שצריס שהיו שם לא היה להם מורווח חוץ משער נקובר שלפניו ממנו לשכת פרהדריין הדיינו משמע השתא במזרח הוה קיימא לשכת פרהדריין ולא היא אע"י דקא מסיק כהאי ליטנא שלפניו ממנו לשכות פרהדריין לאו דוקא ממש במזרח אלא כי בצפון לא בדרום אלא שוה שער הנקובר היה סמוך יותר משאר שצריס וכיהיה רוצה שהיו שם לא היה להם מורווח חוץ וטביל בישער המים שהייתה בחזר וכנגס לעזרה ללמוד חפניה וא"ת כיון שהייתה פתוחה [נקדר] הרי היא היתה קודש ואין ישיבה בעזרה וכ"ש שאין ישינים והאך היה כה"ג יכול אפילו לשבת בה לאי במבאי לישן. הא כבר אמרינן דהיזי דלא אפשר שפיר דמי אלא כי משמע שכה"ג היה צריך להיות פורש שלפניו הקודש דומאי דמלואים דכתיב ו' ימים תשבו יומם וגו' ומשום דלא אפשר (נמי) היה [שרין] כשעת מלואים דכתיב נמי שם תשבו. אע"פ שכעורה היה דכתיב ופתח אהל מועד וכן במשכן נמי היה שומרים בעזרה כדליתא בספרי ואתה ובנין [אתקן] כדליתא בספרי מועד וגו'. הכהנים מבפנים ולרים מבחוץ. כמו שכתב הר"ש ז"ל

בפתרתנו אלא שהוא כתב כל דבר שהוא צורך שמירה או עבודה שרי אבל שאין צורך שמירה וחזיון עבודה כגון קריאת פרשת המלך וקריאת פרשה ביום הכיפורים לא מצי למיתב דהתם במסכת סוטה פ' אלו נאמרים פריך אגריפס המלך האין הוה יתיב והאמר אין ישיבה בעזרה וקשה לי על זה הפירוש מפרק שני דמסכת יומא דתני התם גבי פייס זקן יושב במערכה דהכי הוה יתיב אין ישיבה בעזרה ואע"ג דהתם נמי לצורך העבודה הוה הפייס ליתפס סתמיס כדפירשתי דבהא תליא דכל היכי דלא אפשר בנינן אחר לעשות דבר הצריך בעזרה אלא א"כ ביושיבה מוחר לעשות לכל אדם כגון פרישת מלואים וכה"ג בכל שנה קודם יוה"כ ושמיית הכהנים בבית המוקד באינן פניו כל כיורא בזה שצריך לעשות במקום קודש וא"א לעמוד ולעשות אבל כל מה שיוכל לעשות בעמידה כגון קריאת המלך ופרשת כה"ג ביוה"כ התם וודאי לא הותר אלא למלכי בית דוד בלבד מיהא בירושלמי משמע שבה"ג נמי יש ישיבה בעזרה כמו למלכי בית דוד ומביא ראה מעלי דכתיב ועלי הכהן יושב על כסא על מזוזה היכל ה' וגו' ובירושלמי דמסכת יומא בפ' אמר להם הממונה ובפרק אלו נאמרים כושתא פליגי דאפי' למלכי בית דוד לא היה ישיבה בעזרה וקא פריך התם והא כתיב וישב דוד לפני ה' משמע לפני ה' היינו לא מקרי אלא בעזרה יש לתמוה אליבא דס"י בירושלמי דאף למלכי בית דוד אין ישיבה בעזרה ממעשה דמקדש דירחוקאל דכתיב (ירחוקאל מ"ד) נשיא הוא ישב בו לאכול לחם לפני ה' וילשן אין לתרך לענין שריוב בתפלה בשלמא למ"ד למלכי בית דוד יש להם ישיבה ניוח קצת דא"ל דנשיא הוא כמו מלך אלא למאן דפליג וכעי למימר דאף למלכי בית דוד לא הוה ישיבה הכי נפרש הא קרא וברדוקא י"ל דהאק דהאי קרא דנשיא [הוא] ישב בו לאכול לחם לפני ה' כלומר הוא בלבד ישב חרן לעזרה שהיה לאכול לחם לפני ה' בעזרה הדיינו שלמים כדכתיב ועשו הכהנים את עולותו ואת שלמיו וקרבן אקרי לחם